

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 10 April•, 2012 21:35• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 April•, 2012 21:39•

ஐந்தாம் பகுதி (24)

பன்றியாக மாறி வாழ்ந்து அந்த வாழ்க்கையில் சுகம் காணும் இன்றைய பன்றி முன் ஜன்மத்தில் ரிஷியாக இருந்த கதையைச் சொன்ன போது அதை மறுத்தவர் யாரும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அல்லது மறுத்தவர்களின் வாதங்களையும் பெயர்களையும் அருண்தணிக்கை செய்துவிட்டாரோ? அப்படி இராது என்று தான் நின்கைக்கிறேன். பன்றிக்கு பன்றியாக சுகமே வாழ்வதில் மறுப்பிராது. ஆனால் அதைப் பன்றி என்று நாம் அழைத்தால் அது கட்டாயம் அதன் வழியில் சீறும். ஏனெனில் அதற்கு தான் முன் ஜன்மத்தில் ரிஷியாக இருந்தது நினைவில் இருக்கக் கூடும். . சுகம் கண்டாயிற்று. இதுதான் சுகம் என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொண்டாயிற்று. அது ஆழமாகப் பதிந்தும் போய் விட்டது. பில்ம் இன்ஸ்டிட்யூட்டில் படித்து, அவ்வப்போது உலகத் திரைப்பட விழாவைக் கெல்லாம் தவறாமல் போய் வந்தும், தமிழ்த் திரைப்படங்களை தராசில் எடை போட வரும் போது ஹாசினிக்கு தமிழ் சினிமாக் கலாசாரமும் அதில் தான் வாழ்வண்பிய நிர்ப்பந்தங்களும் தான் அழுத்துகின்றன. அழுத்துகின்றன என்று சொல்வது கூட தவறு என்று நின்கைக்கிறேன்.

அதில் அவர் வாழ, நியாயம் காணத் தொடங்கிவிடுகிறார். யதார்த்தம் என்று பசேகிக்கொண்டே தான் தராசில் எடை போடும் படத்தின் அபத்த சங்கீதத்தையும், நடனங்களையும் சண்டைக் காட்சிகளையும் மறந்து விடுகிறார். மதுரதை தமிழும் மதுரதைத் தருக்களும் தான் படத்தையதார்த்தத்தில் சேர்த்து அதற்கு விமோசனம் தந்து விட போதுமானதாக இருக்கிறது. மற்றபடி வற்றிப் பட மசாலாக்களான வழக்கம் போன்ற அபத்தங்களையும் குரூரங்களையும் சௌகரியமாக மறந்து விடுகிறார். எதற்கு இந்த கண்ணாடிகள் எல்லாம்? என்று ஒரு இயக்குனரையோ தயாரிப்பாளரையோ கூட அவர் கேட்டதில்லை. இது சூஹாசினியைப் பற்றி மட்டுமான அவலம் இல்லை. தமிழ்ப் பட பிதற்றல்களையும் அவலங்களையும் நியாயப் படுத்துதும், அதில் கலையும், தரமும் காணும் சினிமாவால் வாழும் எல்லோரையும் பற்றிய அவலம் தான். அதற்கு வளியே சினிமா, அரசியல் உலகைச் சார்ந்து வாழும் புத்திஜீவிகளின் அவலமும் தான்.

கொஞ்ச நாள் முன் என்னைப் பற்றி எழுதியோர் பசேயோர் கட்டத்தில் கட்சியில் நன்றி சொல்லும் போது நான் சொன்னேன். 'நான் ஏதும் அசகாய புத்திக் கர்ம

•Written by - வங்குட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 10 •April•, 2012 21:35• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 •April•, 2012 21:39•

கொண்டவனோ, அறிவுச் சிகரத் தை அடந்த தவனோ, கலகைளை, இலக கியத் தை துல்லியமாக எடை போட்டு புதிய உலகைக் காட்ட வந்தவனோ இல்லலை. என்னிடம் இருப்பது சாதாரண பொதுப் புத்தி தான். அது எல்லோருக்கும் கேடவாள் கொடுத்துப் போன்ற சர்க்கு தான். கடவாள் எனக்கு ஏதும் இதில் எக்ஸ்ட்ரா ரேஷன் கொடுத்து விடவில்லை. ஸ்பெஷல் ப்ராண்ட் லேபிள் ஓட்டியும் தந்து விடவில்லை. ஆனால் எனக்கு என் பொதுப் புத்திக் குப் படுவது தான் மற்ற எல்லோருக்கும் படுகிறதா? இரூந்தப் போதிலும் அவர்கள் தம் மனத்தில் பட்டதை ஏன் சொல்வதில்லை? நான் ஏன் இதில் தனித்துக் கருத்து சொல்லும் தனிப் பிறவியாகிப் போகிறேன்? “ஓபிணாள், ஓபிணாள் வாழ்க்கையின் ஓரத்துக்கே ஓபிணாள்” என்று கோர்ட்டில் சாட்சிக் கண்பில் நின்று கொண்டிருப்பதினதென்று நிமிடம் வயிற்றை எக்கிகொண்டு, முகத்தை விளக்கெண்ணைக் குடித்துவன் மாதிரி அல்லது கழிப்பறைக்கு ஓட வணேட்டிய நிரப்பந்ததற்கு ஆளானவன் மாதிரி கோணிக் கொண்டிருக்கச் சலப் போடுவது நடக்காத விஷயம். அது பிதற்றல். மனத்தைக் கோளாறு பிடித்த விஷயம் என்று சொல்ல ஏதும் எனக்கு ஐன்ஸ்டீனின் மனையைக் கடவாள் கட்டாட்சிக் கத் தவேயில்லை. படித்திருக்கக் கட்ட வணேட்டாம். சாதாரண, படு சாதாரண பொதுப் புத்தி பொதுக் கடவாள் அந்தப் பொதுப் புத்தியை எல்லோருக்கும் கொடுத்திருந்தப் போதிலும், அதையாரும் சொல்லவில்லை. அந்தக் கச்சல் வரலாற்றுத் திரைப்படத்தை தந்துவிட்டது. கச்சலிட்டவர் போட்டவர் நடிகர் திலகம் ஆகிவிட்டார். அடுத்த ஐம்பது வருடங்களுக்கு அந்தக் கச்சலை அவர் நிறுத்தவில்லை. “கொஞ்சம் அமைதியாகப் பேசினாப் போதும்.. அமைதியாக இயல்பாக நடக்கணும்” என்று சொன்ன பாரதி ராஜா “அந்த ஆளுக்கு எங்கிட்ட வலையை வாங்குவே தெரியலைய்யா” ஆகிவிட்டார்.

“கட்ட மரத் துடிப்பு போல இடிப்பை ஆட்டறா” என்று திடீர் ரென ஒரு குத்தாட்டம் நமக்கு முன்னால் வருகிறது என்றால், இதென்ன அசிங்கம் என்று என் பொதுப் புத்திக்கு படுகிறது. நிச்சயம் இதே மாதிரி தான் எல்லா பொதுப் புத்திகளும் உணர்ந்திருக்கும் என்று நான் நின்கைகிறேன். அதை நான் சொல்கிறேன். ஆனால் வேறொரு யாரும் சொல்வதில்லை. ஏன்? இது ரசிக் வணேட்டிய குத்தாட்டம். இது தான் சிலப்பதிகார காலத்திலிருந்து தமிழர் வளர்த்த நடனக் கலை. அதைத் தான் நம் சினிமாக்கள் எல்லாம் மக்களிடம் எடுத்துச் செல்லும் முகமாக குத்தாட்டங்களான சினிமாக்களில் கட்டாயமாக சரேக்கிறார்கள் என்று சொல்லி, என் “கலையுணர்வை, தமிழ்ப்பற்றை, தமிழ் சினிமாவைக் காண்பவர்களிடம், மக்களுக்கு ஆற்றும் என் கலைத் தொண்டை” பறையாற்ற வணேட்டுமா? இதைத் தான் கலையுணர்விலிருந்து தான் தான் தமிழ் கற்றதாகச் சொல்லும் உலகநாயகனும், “நடிகர் திலகம் ஒரு எனக்கை எல்லோர் பியா மாதிரி, எந்த இடத்தில் எப்படி நடக்க வணேட்டும் என்று சொல்லிக் கொடுக்கும் பல்கலைக் கழகம்” என்று

பிரபு தன் தந்தையிடம் தான் கொண்டுள்ள வாஞ்சையை வெளிப்படுத்தியது மாதிரமல்ல, அதே போல எல்லோரும் போற்றிப் புகழ் மாலையாற்றும் தயைவச் சிலகைக்கு தானும் ஒரு மாலையாற்றிய மாதிரி தமிழ் நாட்டின் ஏழைகோடிப் பேரோம் அதை எதிரொலிக்க, இது என்ன? எப்படி இந்த தமிழ் நாடு இப்படி ஒரு பதைத்தியக் கார உலகமாயிற்று? என்று திகைப்பாக இருக்கிறது. பொதுப் புத்தி உள்ளவன் இங்கு தன் பொதுப் புத்தியோடு வாழ முடியாத தமிழ் நாட்டில் என்று தோன்றுகிறது.. இத்தகைய ஊரில் கோவணம் கட்டியவன் பதைத்தியக் காரனாகத் தானே ஆவான்?

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 10 April•, 2012 21:35• - •Last Updated•

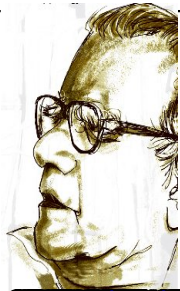
••Tuesday•, 10 April•, 2012 21:39•

இது காறும் நான் சொன்னதில் என்ன நான் ஸ்டீபன் ஹாகின் மாதிரி உலகத் திலே யாருக்கும் புலப்படாத அதிசயத்தைச் சொல்லிவிட்டனே. இது என் பொதுப் புத்தி சொல்கிறது. ரொம்ப சாதாரண பொதுப் புத்தி. பிலம் இன்ஸ்டிட்யூட்டிக்குப் போய் பபிக்காத, சினிமாத் துறை பற்றி ஒன்றை மீதெரியாத, ஒரு ஷோட்டிங்குக்கும் போய் அறியாத சாதாரண கிராமத்தான் சொல்லியிருக்கக் கூடிய பொதுப் புத்தி சொல்கிறதைத் தான் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் ஏன் கட்டத்தோடு சேர்ந்து உளறவில்லை? எல்லோரும் உதிர்க்கும் புகழாரங்களை, தயார்ப்படுத்தி வதைத் திருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொரியவில்லை? நான் வாழ்வது இந்த சினிமா, அரசியல், பத்திரிகை, வியாபாரம், சம்பந்தப்பட்ட உலகில் இல்லை. என்ன சொன்னால், என் பட வினியோகம் தடபைட்டும்மோ, என் படத்துக்கு சான்ஸ் போய்விடும்மோ, எந்த நகஷத்திரத்தின் ரசிக பட்டாளம் என் வீட்டு முன்னால் வந்து கல்லெறியும்மோ, அல்லது போஸ்டரகை கிழிக்கும்மோ, சாணி எறியும்மோ, இந்த ஆளையே விடாதே என்று பிலம் சமேபுக்கு ரகசிய தாக்கீது போகும்மோ, இன்கம் டாக்ஸ் ரெய்டு பண்ணுய்யா அந்த ஆள் விட்டுக்குப் போய் என்றோ, தாக்கீது பறக்கும்மோ, இல்லை என் வீட்டில் தான் திடீர் என்று கஞ்சாப் பொட்டலமாகக் கொட்டிக் கிடக்கும்மோ என்றெல்லாம் கவலை இல்லை. எனக்கு. "பாலசந்தர் என்னிக்கு நாடகத்தை சினிமா எடுப்பதை விட்டு சினிமாவை சினிமாவா எடுக்கப் போகிறார்?" என்று கேட்டவர் பாடு அவ்வளவாக நல்லதாக இல்லை. சூஜாதாவானால் என்ன?, உலக நாயகனையோகத் தான் இருக்கட்டும், அதனால் என்ன? கும்புதம் பத்திரமாக இருக்கவேண்டுமானால் அதுவும் அதில் எழுதுகிறவர்களும் ஊரோடு ஒத்து வாழவேண்டும.

அதெல்லாம் சரி. ஊரில் திரூட்டப் பயம் என்றால், இங்கு ஊரே திரூடர்களால் ஆனதாக இருக்கிறது மட்டுமல்லாமல் அதுவே கலையாகவும் ஆகிறது. மடியில் கனம் இருக்கிறதென்றால் பயப்படத் தானே வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு நிமிஷம் யோசித்துப் பார்க்கலாம். மற்றவர்க்காக உளற வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தை உதறி விட்டு, நம் பொதுப் புத்திக்குப் படுவதை நாம் எல்லோருமே சொல்ல, அதன் படி நடக்க ஆரம்பித்தால், என்ன ஆகும்? நான் ஒன்றும் ஒரு கிலோ மிளகாயதைத் தின்னும் கின்னஸ் சாதனை செய்ysச் சொல்ல வில்லை. எல்.ஐ.சி. கட்டிட மாடியிலிருந்து குதிக்கச் சொல்லவில்லை. 28 மணி நேரம் விடாது டான்ஸ் பண்ணச் சொல்லவில்லை. கடவுள் நம் எல்லோருக்கும் கொடுத்து இருக்கும் பொதுப் புத்திக்கு ஏற்றதைத் தான் பசேவாம் எழுதவும், அதன் படி நடக்கவும் சொல்கிறேன். இதுவே அசாதாரணமாகி விட்டதென்றால், நாம் என்ன வாழ்க்கை வாழ்கிறோம். எத்தகைய வாழ்க்கையை நமக்கு உருவாக்கக் கொண்டிருக்கிறோம்?

(25) – ஐந்தாம் பருவம் (24 & 25)

5 / 5